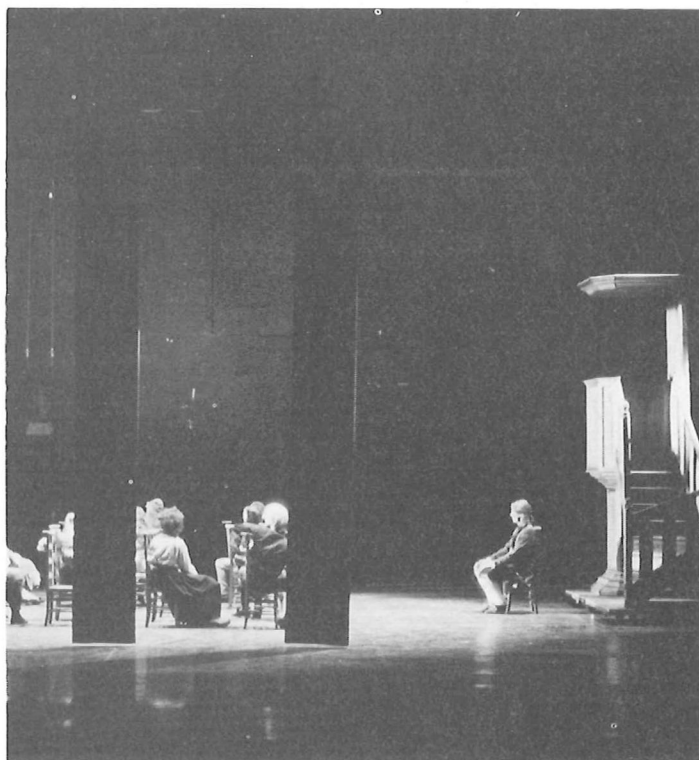
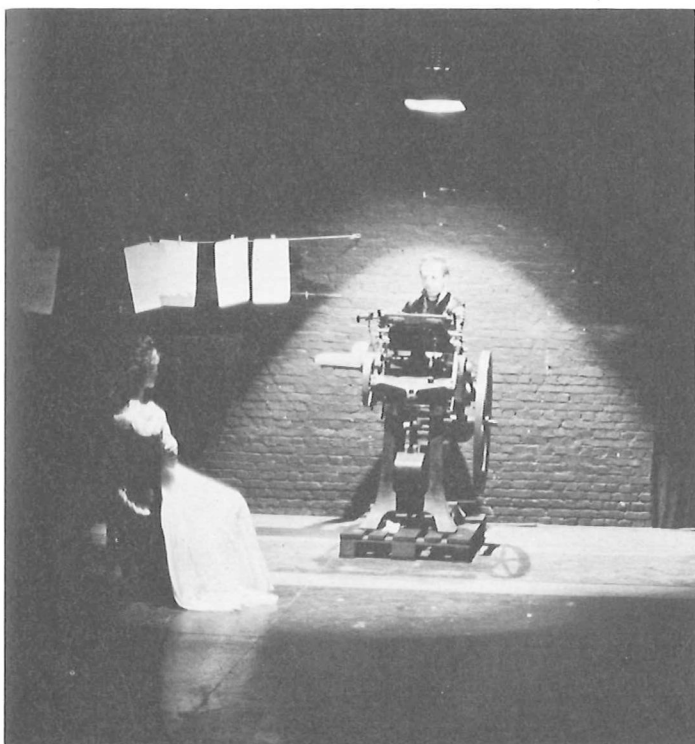

Openingscène in het Palais Royal waar de Dantonisten zich te goed doen aan vrouwen, drank en spelen. Draperies en uitgelichte ornamenten geven de welstand aan. Geen ramen hier: men denkt alleen aan eigen genot.

De Club der Jacobijnen. De kerkruiimte (op de repetitiefoto ontbreken de gotische ramen) is een historisch citaat. De pilaren zien er niet al te stevig uit: van het hele NTG-budget blijft maar 2,8% over voor produktiekosten (decor e.d.). Het gevolg: goedkope materialen en bij firma's bedelende directeurs. Inlevering met behoud van tewerkstelling bepaalde Poma.

II,4. "Hoe leeg de kamer is." Camille (Guido Van den Berghe) aan de stencilmachine met liefje Lucile (Els Magerman) en Danton. Af en toe wordt de scène helemaal opengetrokken tot tegen de achterwand. Op het enorme plateau worden de bemoeienissen van de mensen nog onbeduidender, nietiger.

Het Comité van Openbaar Welzijn. Een wat ironische benaming voor een instelling die enkel doodstraffen uitspreekt. De vloer waarop zij zetelt is in andere scènes het verpletterende dak van de gevangenis. Oorzaak en gevolg zijn aanwezig in hetzelfde teken. Tafeltjes, ongelijk van vorm en hoogte, als de wispelturigheid van de revolutionaire rechtspraak.